

İki Yitik Cüzdanın Hikâyesi

— sahara · 22 Mayıs 2017

Derince 'deki evimizde annemin hazırladığı kahvaltıyı yapmak tanımsız bir güzelliği benim için. Aylarca İstanbul'da üniversiteli arkadaşlarla hızlı hızlı yarı aç yarı tok yemek masasından kalktığımız yemeklerden farklı oluyor elbet anne eliyle hazırlanmış yemek sofrası... Babamla İzmit'e gidip, lisede okuyan kardeşimin veli toplantısına katılmak için biraz acele ediyorduk. Okulda vizeler bitmiş kısa bir süre için baba evindeyim.

Güneşli bir nisan sabahı. Doksanlı yılların ortaları. Durakta halk otobüsünü fazla beklemedik. Henüz trafik sorunu yok ilimizde. Saat tam 11.00. Hareket ettik. Sağımızda İzmit Körfezi'nin griye dönmüş sularını seyrediyoruz otobüsten denizi gördüğümüz anlarda. Sol tarafımızda Esen Tepe, Şirin Tepe, Gültepe gibi yükselteleri bir bir arkada bırakırken tepelerin yamaçlarında tek tek gözlemlediğimiz az da olsa yaprak açmış erik, vişne ve kiraz ağaçları yeşilin bu kentte henüz ölmediğinin son kalıntıları olarak hızlı yapılanmaya meydan okuyordu. Yirmi dakika sürdü yolculuğumuz. Şimdi, yürüyüş yolu olan kenti adeta ikiye bölen tren yolunda indik vasitamızdan. Otobüs daha hareket etmemişti. Orhan Veli, hümanist duygular içeren 'Yol Türküler 'inde' bu caddeyi betimliyordu:

'İzmit sokakları yaprak içindeydi;

Başımda, unutamadığım şehrin havası;

Dilimde hep oraların şarkıları;

Ellerim ceplerimde,

Bir aşağı, bir yukarı.

Sonbahar;

İzmit sokakları yaprak içindeydi.'

Ben bu şiiri ve sevgili şairimizi düşünürken; babam kaldırımda duran kahverengi bir cüzdanı alıverdi.

Başını hafif sağa sola çevirerek sessizce söylüyor...

'Nasıl olur? İlk kez böyle bir durumla karşılaşıyorum! Cüzdanımı düşürmek!' Bir taraftan da pantolonunun arka cebini yokluyordu. Bir şaşkınlık daha yaşadık. Babamın ellerinde aynı renk ve ebatla iki cüzdan vardı. Olay aydınlanmıştı. Kahverenkli bir cüzdan bulmuştuk.

Benim için öykü o anda başladı. Siyahla beyaz gibi, yerle gök, aşkla kin gibi bir birine tamamen zıt durumlarla karşılaşacaktım. Hümanist duygular uçuverdi. Şiiri, Orhan Veli'yi unuttuk. Cüzdanı yoklamaya başladık. İçinde bizim paramız ve döviz cinsi epey para vardı. Ve de çeşitli kartlar. İsim, adres namına gözüklerde bilgi, bulgu yoktu.

Demir yolu boyunca sıralı ulu çınarlar geniş daha yeni açmış yemyeşil yapraklarıyla, kirli havası elle

tutulur biçimde hissedilen kent havasına adeta bir oksijen çadırı görevi yapıyordu. Az ilerimizdeki Fevziye Camisini geçip çölde yeşil bir vaha örneği küçücük parka yollandık. Bu parkta ihlamur ağaçlarının baygınlık veren kokusunu hisserek iki çay içip durum muhakemesi yapmak gerekiyordu. Cüzdanın sahibine nasıl ulaşabileceğiz?

Çaylarımızı içerken şaşkınlığımız geçti. Normal düşünmeye başladık. Kartların biri Ziraat Bankası'ndan verilmişti. Çözümüne ulaşıyorduk. Öğle yaklaşıyordu. Bankanın merkez şubesi az ileride bizi çağırıyordu.

Sorun, çorap söküşü gibi çözülmeye başlamıştı. Banka çalışanları olaya ilgi gösterdi. Yitik cüzdan sahibinin telefon numarası elimizdeydi. Çalışanlar için öğle arası dinlenme süresi başlamıştı. Sorunun kalanı çözmek bize kalıyordu. Şimdi Orhan Veli'nin şiirinin ikinci kıtasını düşünmek ve Orhan Veli hakkında babamla sohbet etmeye sıra gelmişti. Babamla buluştuğumuzda şair ve yazarlar, kitaplarla ilgili sohbetler yapmak ikimiz için de doyumsuz mutluluk kaynağı olmuştur. Yıllardır aynı konudaki sohbetlerde aldığımız bedi zevk hiç azalmadı...

'İzmit köprüsü betondur beton

Nasıl kadrin bilmez yanında yatan

Sensiz gece gündüz gözümde tüten

Yüreğim yanıktır ciğerim delik

Of of, kemirir bağrımı of, ince hastalık.'

Kanık'ın bağrını ince hastalık kemire dursun, şiirimizin Garip Akımının temsilcisi bu ele avuca sığmaz şairin daha otuz aldı yaşında aramızdan ayrılışının hüznünü bir kez daha hissettik. Toplantıya katıldık. Kent turunu kısa tuttuk.

Eve varır varmaz telefona sarıldım. Karşıma temiz bir Türkçe ile konuşan bir kadın çıktı. Cüzdan bulma ve adres öğrenme serüvenini kısaca anlattım. Karşı taraftan:

'Üniversite öğrencisiyim: Sizinle nasıl buluşuruz?' Türünden sözler duydum. Durum benim için güzel bir fırsattı. Ben de okuyorum. Açık kalplilikle söylemek gerekirse gönlümce; şiirlerden, romanlardan anlayan karşı cinsten bir arkadaş bulmuş değildim. Tesadüflere inanırım. Kız çok tatlı konuşuyordu.

Ertesi gün İzmit PTT'si önünde buluşmayı kararlaştırdık. Kızın doğduğu ili ve adını biraz heyecanla söyledim babama. Babam hafif tebessüm ederek.

'Oğlum, dikkat et ava giden avlanır derler. O yörenin insanını tanırım! Sakın hayal kırıklığına uğrama...!' Babam yine başladı öğütlerine diye düşünmeden edemedim. Bakalım kim haklı çıkacak. Babamın yargısının boşa çıkmasını istiyordum. Eve döndüğümde bakacaktık dünya kaç bucaktır!

Telefonda, 'Mavi etek, kırmızı bir tişört giyeceğim ve uzun siyah saçlı bir kızım...' demişti buluşacağım kız. Uzun siyah saç, gözleri kim bilir siyahın hangi tonuyla tanımlanmalı düşüncesiyle randevu saatini

iple çekmeye başladım. Başımdaki kavak yelleri metrelerce yukarlarda püfür püfür esiyordu. Sınavlar güzel geçmişti. Sabaha kadar rüyalarımı süsledi uzun siyah saçlı kızın hayalleri. Freud; 'Rüyalar gerçeklerle hayallerin bileşkesidir' türünden biz laf etmişti. Haklıydı.

Yine güneşli bir Derince sabahı. Kahvaltı yapmamla, otobüse yetişmem fazla zaman almadı. Anlaştığımız saatte gür siyah saçları beline kadar uzanan, ince uzun boylu bir fidana yaklaştım. Uzun kirpiklerinin altındaki zeytin karası gözleriyle, 'gözleri fettan güzel' mavi etekli kız soğuk bir tavırla bana bakıyordu.

İlk ve tek cümlesi, 'Benim için şu kartlar önemliydi...' oldu. Cüzdanı kaparcasına elimden alıp yanımdan uzaklaştı. Resmen dondum. Nerede olduğumu unuttum bir anda! Eve döndüğümde hasta gibiydim. Babam tavrımdan haklı olduğu belli olmuştu! Hiçbir şey söylemedi. Tıpkı ünlü Rus romancı Turgenyev'in İlk Aşk romanındaki genç Vladamir Petroviç'in babasının önünde yaşadığı hayal kırıklığını eş hüznler yaşadım...

Yer karası ha bire dönüyor. İstanbul'a okuluma döndüm. Halamlarda kaldığım bir günün sabahı Avcılar'daki İşletme Fakültesi'ne gidiyorum. Durağa kadar yirmi dakikalık bir yaya yolum var. Aynı yılın mayıs sonları yine güneş var gökte. Erkenden yükselen hava sıcaklığı tozlu yolları daha da çekilmez kılıyor. Durağa yaklaşmaya az kaldı. A a a! Yine bir cüzdan, kaldırımın kenarında duruyor. Hem de İzmit'te babamla bulduğum kahverenkli cüzdanın tıpa tıp aynısı.

Cüzdanda az bir para... Ödenmesi gereken telefon, elektrik makbuzları, cüzdan sahibinin telefonu da vardı. Dersten sonra gerekli işlemleri yaparım düşüncesiyle okuluma gittim. Yine hayal kırıklığı yaşamam... En az kaybın sahibinden hüsnü niyet belirtisi yarım bir teşekkür sözleri duyarım diye ümit ediyorum.

Dersten sonra ilk işim telefon kulübesine koşmak oldu. Karşımda yine bir kadın sesi vardı. Kendimi tanıttım, kayıplarının elimde olduğunu, nasıl, nerede buluşacağımızı sordum. Ahizedeki ses tıpkı annemin sesi gibi yumuşak, tatlı bir sestti:

'Evladım, oğlumu gönderirim cüzdanı almaya... A, hayır olmaz seni görmek istiyorum... Nasıl bir gençsin? Bu devirde! Yüzünü görmek istiyorum. İstanbul büyük bir şehir, 'Sarı çizmeli Mehmet Ağa...'cüzdandan ümidimizi kesmiştik! Oğlumu gönderip seni eve aldırayım, olur mu?' Bakalım beni bu kez nasıl bir sürpriz bekliyordu. Biraz sonra kampüsümüzün önünde orta yaşlı, bakışlarıyla insana güven veren, gözlerinin içi gülen bir bey bana yaklaşıyordu. Az sonra tıpkı annem gibi konuşan teyzenin evine hareket ettik.

Mütevazı bir apartman dairesinde karşılandım. Yaşı ellilerde şiirsel bir dille konuşan hanımefendi. Kırk yıllık aile dostu gibi beni bağrına bastı. Hoş bir hava oluştu... Fazla iltifat sıkar beni. Cüzdanı teslim edip bir an önce ayrılmak istiyordum. Bırakmadılar. Pastalar, börekler, çay faslı hayli uzun sürdü. Hanımefendi, halam, teyzem kadar ilgi gösteriyordu bana. Bir taraftan da anlatıyordu:

'Evladın ne kadar iyi niyetli bir gençsin. Aileni tanımak isterdim. Sana terbiye veren anne-babanı ve öğretmenleri kutlarım...' İltifatlar beni iyice utandırdı. Nihayet her yurttaşın yapması gereken bir hikayenin, aslında ikinci hikayenin parçası olmuştum. Ayrılma zamanı geldi. Bir hazır giyim mağazalarının olduğunu beni mağazadan uğurlayacaklarını söylediler. Mağazalarına vardık. Bir blucin pantolon, gömlek, kemer... gibi hediyelerle mağazadan ayrıldım...

Hediyeler güzeldi. Etik değerlerimizin hızla erozyona uğradığı, kaza yapan bir taşıtın yollara yayılan eşyalarının yağmalandığı; toplumumuzda hala ulusumuzun özünde taşıdığı güzel hasletlerimizi kaybetmemiş ailelerin var olması beni mutlu etmişti. İzmit'te yaşadığım hayal kırıklığının ruhumda yarattığı yaralanma bir nemse tedavi olmuştu ...